

Buồn Buột Miệng Tôi Hỏi

Buồn, buột miệng, tôi hỏi: "Làm thơ để làm chi?". Người bạn cùng cà phê: "Làm thơ cho có...việc!".

Tại sao nó không điếc? Tại sao tôi không câm? Tại sao có Thâm Tâm: "Ly khách! Ly khách! Con đường nhỏ, chí lớn chưa về bàn tay không / thì không-bao-giờ nói trở lại! Ba năm Mẹ già cũng đừng mong!".

Bạn ạ, tôi đau lòng, thấy mình người vô dụng, làm người không hào phóng...cà phê tự trả tiền!

Chao ôi đời võ biền những thằng lính tàn tạ! Cây đơm hoa kết quả...mình kết cuộc lang bang!

Buồn chớ nước Việt Nam cái tên do Tàu đặt! Thương quá đi Nam Quốc, "Nam Quốc Sơn Hà Nam Đế cư / tiết nhiên định phận tại Thiên Thu!".

Ly cà phê còn dư tôi đem đổ xuống đất. Tôi thèm cơn khóc ngất gọi từng bụi cỏ, cây...Này: đám bông cỏ mây, này hành đa cổ độ...Này Má tôi gian khổ, này Ba tôi lao lung...Này đám con đương Xuân nay có tìn thẳng chết, mai có tin mất tích rồi...

Chao ôi Non Nước ơi!
Tôi làm thơ như vậy!
Chí lớn đã nát bấy...tro bụi một đời thơ!

*

T thưa với Tổng Bí Thơ: "Tôi đang mơ hay tỉnh? Tại sao tôi làm Lính...rồi tôi lại làm Thơ?".

Tôi cầm ly cà phê bóp nát cái ly giấy. Hai dòng nước mắt chảy, thơ tôi, những dòng sông...

Trần Trung Tá